

ESCLAUS DE LA UNIÓ: CAPÍTOL 22: ASSALT A LA VALANTAIN

Un relat de: [Raiil Gay Pau](#)

La Valantain s'ha posat lentament a uns escassos metres de Resp. Els seus motors rugeixen intensament, disminuint el valor d'ells qui ho escolten. Alicia i Mary Pili s'encongeixen de temor davant l'intens bramit de la màquina. Fins i tot jo, acostumada a desenes o milers d'explosions, trets i sorolls varis, em sent una mica nerviosa pel baluern. Com si em trobara a la vora de l'oceà veient acostar-se una tempesta que provoca immenses ones que hipnotitzen, i saps que la millor decisió de la teua vida seria fugir i córrer el més ràpid possible, però així i tot et quedes observant-la fins al qual l'aigua et devora amb força, arrossegant-te a les fosques profunditats de l'oceà.

De sobte, s'obrin unes escotillas situades en la panza d'aquell colós volador i comencen a saltar desenes de militars de la Unió, enganxats a uns cables pels quals descendeixen al sòl per a córrer cap a Resp amb les armes en ristre i apuntant. Amb prou faenes un minut després que els primers soldats baixaren de la Valantain, en els moments de pausa de la respiració del metàl·lic animal, s'escolten els trets dels militars i el crit de la població atemorida.

- Hauríem de...- Em comença a dir Alicia entre una de les pauses del baluern de la Valantain.

- No...- Però m'interromp una altra vegada el bramit de la màquina, per a tornar a disminuir la seua intensitat. - No podem fer gens per ells. Sí podríem anar carregar-nos als militars, jo amb facilitat i tu... bé, i tu a veure si sobrevisques, però si fem açò segur que la Valantain carrega el seu canó i dispara a la ciutat. L'explosió d'aqueix tret et mataria a tu, a Mary Pili, als soldats i a la població. A mi em deixaria fora de joc. Així que guanyem més si pugem a la nau, la conquistem, la reclamem per a nosaltres i després ja ens encarreguem d'aqueixos militars. A més, el nostre objectiu és destruir la Exterminus, no siga que per un casual la puguen fer funcionar àdhuc sense el mineral.

- Està bé, entès. - Es rendeix Alicia. - I com pugem?

- Esperarem al fet que baixen tots i després tu deixa'm fer. Confia en mi. - Li responc.

- Clar, ni que confiar en tu siga tan fàcil. - Respon Alicia. - Vas matar als meus pares, recorda.

- Sí, ho sé, però sobre açò ja arreglarem comptes. - Responc sospirant.

Així que esperem al fet que l'últim militar que vaja a baixar ix-te de la nau. En aqueix moment sent un profund mareig. Estic molt afeblida, em fallen les forces.

- Oh, no.- Dic.

- Què t'ha picat ara? - Respon Alicia unflant les seues galtes de pa.

- Tens alguna cosa per a menjar? - Li dic ignorant el seu comentari.

- Clar, jo vaig a assaltar tots els dies naus de la Unió carregada de menjar. - Respon irònicament. - Servisca's el que vulga, açò és un bufet lliure.

- Xica, talla ja els sarcasmes que t'estic parlant de debò. - Li responc enfadada. - Una de les debilitats de tenir un cos com el meu és que necessite una quantitat increïble d'energia. Quan vaig estar vivint com Abi no necessitava tant perquè no utilitzava els nanobots, però aquests dies els he utilitzat i no he menjat quasi. Aquests robotitos consumeixen molta energia i he de menjar com quatre vegades més que un humà normal. De fet, la majoria de la producció de menjar que feu els treballadors és per a poder alimentar als membres dels esquadrans letals.

- De la mateixa manera que el Grefteno que piquem va per a les armes i estructures importants?- Diu Alicia.

- Correcte. - Responc sorpresa. - Sembla que pares esment quan se't parla.

- Clar, açò és el pràctic. -Respon. - Bé, i què fem?

- No et preocupes, primer pujarem a la nau, després ja pensaré alguna cosa. -Responc. - Venja, anem a pujar.

Ens dirigim acatxades fins a la part de sota la Valantain, just en el lloc on aterraven els militars. Ordene que Alicia puge damunt de Mary Pili, després les embolique amb una cadena produïda pels nanobots que ix del meu braç i les lligue al meu cos. Després, amb l'altre braç, dispare un ganxo que ix de la meua mà i est embolica una de les torretes properes a les escotillas per on han saltat els militars. Ascendim el més ràpid que podem. Finalment arribem a la panza de la nau. Des d'allí piratege els panells amb ajuda dels nanobots units a mi. La escotilla s'obri lentament i llance amb força a Mary Pili i a Alicia contra un militar que havia tret el cap per la escotilla, després, aprofitant el moviment, enganxe la cadena en uns tubs i m'impulse dins de la nau. Gens més els meus peus toquen el sòl, rotlle per l'hangar i elimine als quatre militars que estaven de guàrdia, impedint així que donen l'alarma. D'altra banda, el cos de Mary Pili ha aixafat contra la paret al soldat que havia tret el cap i està fet una papilla.

- Vaja, hem fet una entrada triomfal. - Dic satisfeta posant les meues mans sobre els malucs, per a després dirigir-me a un panell i tancar la escotilla.

- No sé què veus de triomfal a ser llançada com un sac de creïlles i aixafar a una persona contra una paret. - Replica Alicia. - Quin fàstic!

- Bé, bé, no et queixes tant, almenys no esteu ferides. - Dic mentre llance els cossos inerts per la escotilla mentre aquesta s'està tancant. - Quan recuperem la nau haurem de netejar aquest estropicio.

- Haurem de? - Diu Alicia. - Jo no pense netejar gens. Açò és cosa teua.

En aqueix moment clave el meu genoll en el sòl. Aquests últims esforços m'han afeblit al màxim, sóc a punt de

defallir.

- Venja, no tenim molt temps. - Dic amb veu feble incorporant-me amb un gran esforç. - Si no m'equivoque...
Isc de l'hangar per una comporta, seguida d'Alicia i la aracnis. Vaig travessant diversos passadissos plens de tubs i llums sense trobar-me amb cap enemic, sembla que la nau està buida. Millor, així no malgastaré energia. Finalment arribe a una comporta, la piratege i l'òbric, arribant on volia.

- Sí! - Exclame amb les poques forces que em queden.

Comence a zampar tot el que trobada, començant per unes galletitas amb forma de polp farcides de xocolata. En aqueix moment entren Alicia i Mary Pili i em miren sorpreses mentre jo engolisc sense parar amb la boca plena de xocolata.

- Zierra la puergeta. - Intente articular.

- Què? - Diu Alicia confosa.

- Que tancaments la porta. - Responc després de donar-me uns cops en el pit per a engolir millor. - Prem aqueix gran botó verd que hi ha ací.

Alicia em fa cas i la porta es tanca hermèticament mentre jo seguisc menjant i arramblando amb tot el comestible que veig. Com de tot: galetes, bollos, adobats, xoriço, pernil, trossos de pastís, paté, peix fumat, peix salat, carn seca, mel, cansalada... Òbric caixes, més caixes i embalatges de menjar. A final em sent en el sòl i vaig agafant de tot al que arriben les meues mans.

- Vaja, tenies molta fam. - Comenta Alicia. - Crec que ja t'has menjat el que jo menjaria en un mes sencer.

Jo no li responc i glop sense parar. Alicia també se senta i la aracnis es recolza en el seu costat.

- Abans era una sensació, pensava que eren un miratge, però ara estic convençuda. - Comenta Alicia, més per a si mateixa. - Crec que Mary Pili i jo podem comunicar-nos amb la ment.

- Per descomptat que sí. - Li dic després de donar-me uns forts cops en el pit per a fer passar pel meu esòfag dues magdalenes que m'acabava de menjar i s'havien fet bola. - Aqueixes aranyes estan modificades genèticament perquè, una vegada iniciada l'empremta, l'aranya i la seua portadora siguen com un solament. De fet, jo ho vaig provar, però va anar un fracàs, no solament no vaig tenir la connexió, sinó que al final vaig haver d'eliminar a aqueixa aracnis.

Mary Pili em bufa.

- Què vols, bestiola? He matat coses més grans que tu. - Li responc traient-li la llengua.

- No la crides bestiola. - Em renyeix Alicia. - Parlant-li així l'ofens.

- Bé, de qualsevol manera, no es va poder establir aqueixa connexió ni empremta de cap de les maneres. Les aracnis no cedien. Així que es va rebutjar el projecte. - Seguisc parlant. - De fet, tu eres la primera portadora de aracnis. Tens una cicatriu en la mà. Com te les has fet?

- Açò a tu no t'importa. - Respon agafant-se la mà i amagant la cicatriu.

- Doncs jo crec que aqueix és el secret. Aqueixa cicatriu té la forma de la pota de la aracnis. - Comente. - És possible que t'haja transmès part del seu ADN i d'ací la vostra connexió, però solament és una teoria. Igual és la aracnis qui ha de triar al seu portador. Per açò no va funcionar en el seu moment, ja que aquelles aranyes eren obligades.

Després de dir açò seguisc menjant el que vaig veient al meu al voltant. Així passem uns minuts fins que...

- Com pots ser tan freda? - Em diu Alicia.

- Perdó? - Responc sorpresa després d'engolir un tros de formatge.

- Açò, que com eres tan freda. - Insisteix. - Vas perdre la memòria i ni et vas alterar, després la vas recuperar i tampoc et vas alterar. El món al teu al voltant està en constant moviment i ple de perills i el teu aquestes ací tan tranquil·la, menjant.

- Ah! Açò. - Responc. - És que des de petitona la Unió m'ha entrenat perquè no perda la calma passe el que passe. I et dic la veritat quan et dic que eren molt durs. Posaven la meua ment al límit, així que al final vaig haver d'adaptar-me a aqueixa situació i ser el més freda i calculadora possible si volia sobreviure. Per açò, per molt que el meu al voltant canvie, jo em mantinc freda i immutable.

- Així i tot... - Diu Alicia. - Matas a la gent com qui passeja pel camp. No t'alteres gens ni mica, és com si els teus enemics solament anaren trossos de paret.

- Ja, bé... - Responc. - Açò també és a causa de la Unió. Em posava en situacions extremes on havia de triar si sobreviure o deixar-me matar. Al principi em posaven animals perillosos o mutantes amb els quals barallar a vida o mort, però després la Unió agafava a gent que realment em volia matar. Els capturaven quan el continent estava dividit per països per a interrogar-los i preparar el pla de conquesta i, a voltes, els deien que si em mataben deixarien de torturar-los o de matar als seus familiars o coses així. Altres vegades em llançaven amb uniforme a una espècie de parc on hi havia gent capturada per la Unió convençuda que anava a matar-los. Així que, per a sobreviure, no vaig tenir més remei que acostumar-me a matar. Matar és una part intrínseca en mi, sóc una assassina, i una molt bona, no sé fer una altra cosa. Una vegada passat l'entrenament, ja comencem a conquerir el continent, que irònicament va anar ací en la regió de Coster, concretament en Resp.

- Però açò... - Diu Alicia balbotejant i apesurada. - Açò és molt trist. Vas haver de passar molta por i sofriment. Tot el dia en tensió i barallant, sense jugar, sense divertir-te... Tot açò és molt trista. La Unió no tenia dret a llevar-te la teua infància.

Em quede mirant-la amb els ulls oberts, sorpresa. Sentia pena i tristesa per mi, es compadia de mi, jo que havia

matat als seus pares, jo que en certa mesura era la causant de la mort de Buck i Bob, jo que havia acabat amb la seua tranquil·litat i forma de vida i, així i tot, era capaç de empatitzar amb mi, d'apesarar-se per la meua vida.

- Per què em mires així? - M'interroga Alicia alçant una cella.

- Eh? - Responc. - Ah, no et preocupes, solament estava pensant. De tota manera, no fa falta que et compadisqueu de mi, sóc dura com una pedra.

- Una pedra que pot ser erosionada. - Respon Alicia. - De tota manera... m'agradaria saber més de la teua vida, entendre què et va portar a assassinar als meus pares. Necessite comprendre-ho tot. Tinc sentiments confusos cap a tu. En certa manera em caus bé, però... no puc oblidar els teus actes.

- Ho entenc...- Responc. - De tota manera, ara no tenim temps que t'explique la meua vida. Fem un tracte: una vegada conquistem la Valantain, em comprometo a respondre amb sinceritat qualsevol pregunta que em faces.

- Ho dius de debò? - Diu Alicia.

- Clar, jo sols ser una dona de paraula i no solc mentir. - Responc.

- Una última pregunta, de moment. - Diu Alicia.

- Dispara. - Responc.

- Em vaig fixar en Abi. - Se li aombra el rostre. - Ella portava la roba posada. Per què tu portaves la mateixa roba quan et vaig trobar?

- Val, anem a veure. - Responc. - Hi ha una funció dels nanobots que es diu disfressa. Aquesta capacitat solament es pot donar amb la mort del subjecte del com et vas a disfressar. Tinc la teoria que açò és perquè ningú puga disfressar-se de Abtaca, perquè para açò hauries de matar-ho i açò, se suposa, és impossible. Doncs bé, quan vaig trobar a Abi i ella finalment va morir, tenia activat, cree, encara que no ho recorde bé, un sistema de seguretat en el qual els nanobots et protegeixen mentre dorms o estàs indisposada. Aqueix sistema de seguretat, en detectar la mort de la teua amiga, simplement va pensar que seria més segur per a mi disfressar-me i així ho va fer. Va copiar totes les característiques físiques rellevants de Abi, fins i tot la veu, i va incloure la roba que portava ella. Recordes que em vas trobar despulla més tard? En aquell moment estava confusa i no sabia què havia passat, però pel que sembla els nanobots van pensar que si m'intentaven llevar la roba es descobriria el pastís, així que quan et vas ser van fer desaparèixer-la. Fins i tot més tard, quan vaig llegir un escrit de Abi, els nanobots van escanejar el seu tipus d'escriptura i van fer que al jo copiara la seua lletra. Però com t'he dit, quan conquistem la Valantain t'explicaré el que vulgues saber, ja hem perdut massa temps ací.

- D'acord. - Diu simplement Alicia.

Fique tot el que cap en la meua boca i comence a mastegar mentre òmplic les meues mans de més menjar. Després eixim del rebost, deixant una gran quantitat de brosa pel sòl. Mentre caminem, m'acabe de menjar el que havia agafat amb les mans.

- Et va a asseure mal tot açò que has menjat. - Em renyeix Alicia.

- Encara que no t'ho cregues, encara tinc fam. - Li responc. - Encara que millor així, no és bé que m'empatxe si he de barallar.

- Podríem resoldre açò sense tanta violència. - Comenta Alicia.

- Jo no sé fer una altra cosa, a més, intenta raonar amb la Unió. Ells primer et ficaran un tir entre cella i cella, després simplement passaran del teu cos o ho utilitzaran d'alguna manera. Creu-me, li'l que dic.

Avancem per passadissos i passadissos sense trobar-nos a ningú. No tenim a cap enemic que ens impedisca l'avanç. Les tres ens dirigim, guiades per mi, cap a la sala de pilotatge. Algú deu estar controlant la Valantain, encara que si han sigut tan estúpids que no quede ningú, aquest assalt serà pa menjat. Finalment, arribem a la sala de control.

- Val, açò va a ser ràpid, no t'espantes - Li dic a Alicia. - Obriré la porta i dispararé a tot el que veja. Gens de discursos heroics ni gens així. Entrar i ser letal.

- Però...- Comença a dir Alicia.

- Entrar i ser letal. - Li dic fredament, mentre faig aparèixer un casc en el meu cap i prepare el meu subfusell.

Piratege la comporta i aquesta s'obri. Entre a la sala de pilotatge fent un escombratge de tota la sala amb la vista. Després, tret sense parar a l'única figura que hi ha en la sala. Les bales ixen una darrere d'una altra a gran velocitat fent un gran baluern, ja que he posat el so al màxim per a espantar als enemics que allí hi haguera. Les bales xoquen amb una espècie d'escut invisible just en el clatell del meu objectiu, que estava d'esquena mirant el panell de comandament. Aqueixa figura es gira i parla.

- Vaja, vaja, vaja. - Respon la dona. - Per fi apareix, XX1, s'ha demorat fart.

- He parat a prendre un pisolabis, Consellera Zirca. - Li responc. - Ja saps, unes tapitas i una mica de beure. Relaxar-se i aqueixes coses.

- Vostè i el seu sagaz sarcasme. Mai ha assumit la importància del llenguatge. A més, ara sóc la Capitana Consellera Zirca- Em diu.

- Bé, mai he sigut de perdre el temps amb formalitats. - Li dic. - Jo sóc més d'entrar i disparar. Sense mediacions, així, ràpid i efectiu. Per cert, com que Capitana? La nau és meua i ningú és capitana de la Valantain excepte jo.

- Diga-li a la seua amiga i a la arcnis que passen. - Respon la Consellera Zirca ignorant el meu comentari. - Així ens reunim tots com una família feliç.

- De família feliç res. - Diu Alicia en entrar. - Més aviat família desavinguda que no té més remei que conviure. A més, mai seria una família d'una escòria com vosaltres, la Unió.

- Vaja. - Diu la Consellera Zirca rient. - Sembla que se li ha adherit desfachatez de XX1. Bé, així serà més gratificant el vostre venciment.

- Deixem de perdre el temps. - Responc cansant-me de tanta cháchara. - Lliura'm la Valantain i pot ser que et mate ràpidament, fins i tot si aconseguies, sorprenentment, escapar de mi, igual no et perseguisc ara com ara. Venja, deixa't de melodrames i veuen a ajustar comptes.

- Les simias i la seua avidesa per la acometividad. - Respon la Consellera Zirca. - Pensa que vaig a degradar la meua preeminència per a contendre amb uns il·letrats com vostès? Pensava que éreu més sagaces. O és que ens has vist l'escut?

- Tenies raó. - Em diu Alicia. - És bastant pesat escoltar tota aqueixa verborrea.

- Al fet que sí? - Li responc. - Totes aqueixes paraules que no entenen quasi ni ells mateixos, que confonen més que ajuden a entendre. Mai m'ha agradat aqueixa pedanteria. Sóc més de dir les coses clares.

- Eh! Vosaltres, éssers inferiors. - Ens interromp la Consellera Zirca enfadada. - Us estic disertando, així que no em menyspreeu. Aguseu les oïdes als meus vocables i contempleu el poder de la Unió.

- Has entès alguna cosa? - Em diu Alicia, crec que intentant vacil·lar a la Consellera Zirca, i açò m'agrada.

- Jo? Quasi que no, aqueixa dona està mitjà tarumba o tarumba sencera. - Li responc ignorant a la Consellera Zirca. - Igual si la ignorem es cansa de nosaltres i es va ella solita a plorar en un racó.

- Pot ser, a voltes quan Bob o Buck es posaven pesats els ignorava i s'anaven. - Respon Alicia, posant la seua cara novament trista.

- Ho sent. - Responc. - Sé que no tinc dret a dir-ho, però en el fons vaig arribar a voler a aqueixes mascotes i han mort per la meua culpa.

- No, aquesta vegada no, aquesta vegada ha sigut culpa de la Unió. - Respon Alicia. - De fet, crec que el que has fet ha sigut salvar-nos o, almenys, donar-nos una oportunitat.

- Gràcies, aqueixes paraules m'arriben al cor. - Responc amb sinceritat.

- Però no he oblidat que vas matar als meus pares. - Em diu.

- Sí, ho sé, i és alguna cosa amb el que he de carregar. - Li dic. - Però ja ajustarem comptes. Aliades?

- D'acord, de moment, aliades. - Em respon amb llàgrimes en els ulls.

- Que faràndula més bella. Quasi lagrimo i tot. - Diu la Consellera Zirca. - Deixeu-vos de bajanades melodramáticas. Ací està la vostra frevolesa, un membre de la Unió no pensa, actua pel ben comú, no per l'individual. I el ben comú necessita sacrificis. Però bé, ja és massa vesprada per a vosaltres. Us presentaré al nostre convidat.

La Consellera Zirca prem un botó d'un comandament que té en la mà. La porta de la sala es tanca hermèticament i, darrere de nosaltres, una comporta es comença a obrir de forma lateral. Una gegantesca mà espenta les comportes perquè s'obriguen més ràpid. Després, fent tremolar el sòl, apareix allí un ser molt gran. Mesura almenys uns quatre metres d'altura i d'amplària és com unes quatre vegades jo. Porta una espècie de pantalons elàstics per única vestimenta. Els seus músculs són gegantescs amb les venes molt unflades. La seua pell és de color grisenc, com si no li arribara ben la circulació. Tota la pell semblava un enorme call. El seu cap, sense pèl i redona, era igual de gran que la roda d'un camió. La criatura va proferir un atronador crit.

- Us presente a la nostra nova incorporació, està en fase de prova. - Diu la Consellera Zirca somrient.

- Tu, nauseabunda cánida. - Diu la criatura amb una veu greu, potent i seca, que ressona per les parets de la sala. - Aquesta vegada et vaig a aixafar com al paràsit que eres. A tu i al teu amigueta.

La qüestió és que em sona la cosa aqueixa, però no sé de quina... Aqueixa forma de parlar... Aqueixa veu... Aqueixa cara...

- Eres el tipejo! - Exclame. - Però, què t'ha passat? T'has vist en l'espill? O aquest s'ha trencat gens més reflectir la teua cara?

- Tu riu-te, ser indigne. - Em respon amb fúria. - Però aquesta vegada em vas a pagar tot el que m'has fet.

- Està bé, si és el que vols... - Responc posant-me en guàrdia. - Ballem!